

## DEL 1

### Lørdag, den 28. juli 2012 – Frankrig frister

Bilen er igen pakket med det mest nødvendige, når man skal rejse i 14 dage til solens varme og Frankrigs charme. Vi har aldrig holdt ferie i Frankrig, på nær et par ture til Disneyland Paris og et par kortere ophold i selve Paris. I år havde især Maria bestilt en tur til Gallernes land for at afprøve færdighederne udi fransk.

Mor havde atter engang stillet sig til rådighed for pasning af vufferne og vi var sidste nummer i rækken til hus- og kæledyrspasning. Tak – ellers kunne det ikke lade sig gøre. Vi føler os vældigt forkælede og det bliver Buster og Bailey med garanti også!



Som sædvanlig var ruten kun nogenlunde planlagt: Gennem Tyskland ad A1 via Luxemburg og så tager vi den derfra. Vi kom med færgen fra Rødby ved 13.30-tiden og efter den obligatoriske tur på "slikfærgen", gik det vilde ridt gennem Tyskland.



Stort set ingen trafik og slet ingen "stau". Det har vi vist aldrig prøvet før!



Luxemburg blev blot til en gennemkørsel (kan man så egentlig sige, at man har været der?) og ved halv to-tiden om natten i det nordligste Frankrig, var der udsolgt hos begge chauffører. Tilfældigvis så Jesper lige et grønt skilt med et [Campagnile Hotel](#), der svarer til F1-hotellerne. Man kan checke ind elektronisk, så Jesper fik booket et enkelt værelse med 1 dobbeltseng. Han endte selv med at sove på gulvet rullet ind i en dyne. Stakkels Jesper.

## Søndag den 29. juli 2012 – Ikke så pralende Le Pradet

Vi sov til kl. 7 og efter lidt motivering af Lisa til at stå op og ha' sneget os ud, fordi man vist ikke må sove 4 på værelserne og ha' talt med de eneste danskere, vi havde mødt på vores vej, drønedede vi videre gennem Frankrig.

Ruten var i store træk lagt til Nancy – Dijon – Lyon – Bolléne, men med den detalje, at vi skulle køre fra og ad landevejen mod [Carpentras](#), indtil vi mødte et skilt mod [Vacqueyras](#), hvor vi havde lejet et værelse på [Hotel Le Pradet](#) den første uge af vores ferie.



Vi kørte direkte til hotellet. Vores GPS er dygtig og med den bedste kortlæser i Nordeuropa (ja, ja – det er mig!), så er det jo ikke noget problem at finde selv det mindste hotel midt ude i ingenting udelukkende omgivet af vinmarker, men med swimmingpool og udsigt til [Les Dentelles](#) og [Mont Ventoux](#).



Så var vi i gang. Vores hotelværter engelske viste sig at være stærkt begrænset, men det er dog ofte sådan, at værelsesnummeret står på nøglen, så vi fandt da ud af det. Morgenmad fik vi også bestilt. Værelset var forholdsvis småt til 4 personer, men det var jo heller ikke dér, vi skulle opholde os udover om natten. Der var separat toilet og bad inde på værelset, så der var ingen tvivl om, at vi ville komme ganske tæt på hinanden i løbet af ugen. På den anden side har vi boet i autocamperen i 5 år på 7-8 km<sup>2</sup>, så det ville sikkert også gå. Hotellet blev booket på anbefaling af én af Jespers kolleger.



Poolen skulle checkes med det samme! Badetøjet blev flået op af taskerne og vi fik hurtigt klasket numserne i solsegene. Det var en lille pool og da vi fik kigget rundt, kunne vi se, at de andre hotelgæsters alder lå en del over vores. Vi snakkede lidt om, at det måske var sådan en slags hotel, hvor man som pensionist nyder sit otium, vinen og at være langt væk fra børnefamilier. Der var faktisk en hollandsk (surprise!) familie med en yngre dreng og de lod ingen i tvivl om, at de var til stede. Som sædvanlig larmer hollænderne ganske meget, men til gengæld er de flinke og ret sjove at observere...

Vi gjorde pigerne opmærksomme på, at de ikke skulle larme og at de skulle flytte sig, når de gamle kravlede ned i bassinet og skulle svømme deres daglige 2 x 10 m. De ældre, franske damer er et studium for sig selv. Alene den måde, hvorpå de kan give andre ældre, franske damer elevatorblikket (hvor man liiige får kigget på tøj, sko, hår i ét blik), er helt forrygende. De kan samtidig stikke næsen så højt i sky, at man næsten føler trang til at fortælle dem, at de skal huske at tage solcreme på undersiden af snuden for ikke at hente en solskoldning.

Jeg tror nu blot, at det er en form for generthed. Én af disse mademoiseller viste sig faktisk at kunne hilse efter et par dage.

Åbningstiderne i Frankrig kender vi ikke så meget til. Vi kunne f.eks. ikke regne ud, at én af de nærmeste restauranter havde lukket om søndagen. Da vi gik op for at spise noget mad, endte det med at vejen viste os vej. Vi fandt et sted (og vist det eneste, der havde åbent for alle andre fra vores hotel kom også dryssende), som var vældig hyggeligt og meget fransk. Nogle lokale sad og hang og drak en masse drinks og ellers var der fyldt op af turister. Vi fik noget meget fransk mad (?) og så var det hjem i seng og prøve at sove i varmen. Jeg behøver vel ikke at fortælle, at der *ikke* var air condition på vores kammer?

